

— Гено! — обърна се Ройдю къмъ кръчмаря. — Кой казвалъ, че азъ съмъ билъ вчера съ него? Че колко постояхъ азъ съ него, не видѣ ли? И само азъ ли бѣхъ?

— Азъ не съмъ казвалъ, че само ти си билъ съ него, — каза Гено, безъ да дигне очи отъ тефтеритъ си. — Азъ нищо не съмъ казвалъ.

— Бе кой знай де си е изгубилъ паритѣ, — обади се пакъ дѣдо Минко. — Отзарана го гледахъ — върви изъ улицитѣ и сѣ надолу гледа, търси. Ами, ще ги намѣри. И да ги е намѣрилъ нѣкой, дава ли ти ги човѣка?

Ройдю запали цигара, духна кибрита и хвърли бързъ погледъ къмъ тримата, като че искаше да разбере какво мислятъ. Зеленитѣ му очи свѣтнаха като наточена коса.

— Че като съмъ билъ съ него, азъ ли му взехъ паритѣ? Кой казва туй? — натъртено каза той и пакъ изгледа и тримата. — Я да дойде да каже на мене! Азъ за чужди пари не съмъ гладенъ.

Селянитѣ мълчаха. Щурецътъ пакъ се обади около огнището. Ройдю отиде до тезгяха и развърза кесията си.

— Налѣй ми една ракия, Гено. Дай ми и една кутия цигари. Да вървя, че хармана не чаква, — каза той вече безъ ядъ, съ благъ гласъ и излѣзе.

— Ако бедятъ Ройдя за туй нѣщо, — каза